

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Gheață și foc

Amanda Quick

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

QUICK, AMANDA

Gheață și foc / Amanda Quick;

trad.: Cristina Michaela Tache, Gabriel Florin Drăghici

– București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4523-4

I. Tache, Cristina Michaela (trad.)

II. Drăghici, Gabriel Florin (trad.)

821.111

AMANDA QUICK

Gheață și foc

Traducere din limba engleză

Cristina Michaela Tache

Gabriel Florin Drăghici

capitolul 1

Cu cincisprezece ani înainte....

Avea paisprezece ani și dormea din nou într-un alt pat. Din stradă, căsuța de pe Marigold Lane părea confortabilă și primitoare – văzută de afară, plină de farmec pentru potențialii cumpărători, cum le plăcea agenților imobiliari să spună – dar ea hotărâse că nu avea să zăbovească prea mult pe acolo.

La fiecare câteva săptămâni, când se sătura de viața pe străzi, se ducea într-un centru de plasament unde stătea doar cât să facă vreo câteva dușuri fierbinți și să pună mâna pe niște adidași noi, sau o pereche de jeanși noi, sau un rucsac nou. Își dăduse seama foarte repede că rucsacul era esențial pentru a supraviețui pe străzi. Cel de care făcuse rost luna trecută avea o gaură mare pentru care trebuia să-i mulțumească drogatului ăluia cu cuțitul, care încercase să îl fure. Drogatul nu mai constituia o problemă, dar rucsacul tăiat trebuia înlocuit.

Rareori stătea într-un centru de plasament mai mult de câteva zile. Mai devreme sau mai târziu, apăreau probleme. De data asta, problema era soțul. Numele lui era Tyler. Îl botezase în secret Tyler Scârba.

Văzuse cum se uită la ea cu două zile în urmă, când venise cu rucsacul sfâșiat, în care ținea toată averea ei lumească: ceva haine, o perie de păr, o periută de dinți și niște exemplare zdrențuite din *Winnie the Pooh* și *The House at Pooh Center*. La început nu fusese îngrijorată; doar enervată. Putea să se descurce cu Tyler Scârba, dar asta însemna că nu se putea duce la culcare seara. Nemernicii ca Tyler aveau multe în comun cu gândacii de bucătărie – ieșeau după lăsarea întunericului.

Situația însă se complicase mult mai mult în după-amiaza aceea când asistența socială sosise în prag cu alt copil dat în plasament. Numele fetei era Alice. Tot ce avea cu ea era o valiză mică pe roți. Avea unsprezece ani și rămăsese orfană când avionul privat al tatălui ei se prăbușise la decolare. În avion era și mama lui Alice. Ambii părinții fuseseră uciși. Alice era la școală atunci.

Descumpănită și traumatizată, spusese foarte puține, exceptând numele și că mătușile ei vor veni să o ia.

Mai târziu, când ea și Winter erau singure în dormitor, repetase același lucru la nesfârșit.

– Mami și tati mi-au spus că, dacă li se întâmplă vreodată ceva, trebuie să le sun pe mătușile mele. Vor veni să mă ia.

În timpul scurtelor ei șederi în diferite centre de plasament în cursul ultimului an, Winter auzise afirmații asemănătoare. De obicei poveștile se dovedeau a fi mici minciuni sclipicioase spuse de părinți bine intenționați care voiau să-și încredințeze copiii că întotdeauna va exista un membru adult al familiei care să le fie alături; că nu sunt singuri pe lume. Că au rude care să-i protejeze.

Dar după mai multe luni de plimbat între diferite centre de plasament, ea știa adevărul. Nu existau mătuși sau dacă chiar existau, nu aveau să apară ca prin farmec să o salveze pe Alice. Sigur, poate că existau ceva rude îndepărtate pe undeva, dar erau și o mie de scuze pentru care nu puteau să ia un copil la ele acasă. „Suntem prea bătrâni. Nu prea cunoașteam ramura aceea a familiei. Stilul nostru de viață nu ne permite să luăm copilul. Călătorim prea mult. Nu ne putem permite să o luăm. Avem alți copii care s-ar supăra. Copilul ăsta are serioase probleme emoționale, cărora nu ne pricepem să le facem față...”

Winter stătea pe patul de sus, cu picioarele atârinate peste margine. Rucsacul cel nou era pe pat lângă ea. Era îmbrăcată cu aceiași jeanși și hanorac pe care îi purtase

în timpul zilei. Dormea întotdeauna îmbrăcată. Îi făcea plecările mai eficiente.

Într-o mână avea o lanternă stilou. În cealaltă mână ținea strâns exemplarul din *Winnie the Pooh*. Mai de vreme îi citise lui Alice câteva povești din el. Alice spusese că este prea mare pentru *Winnie the Pooh*, dar povestirile simpatice o liniștiseră. În cele din urmă căzuse într-un somn adânc.

Cu câteva ore în urmă noua asistentă maternală fusese chemată pentru că unul din părinții ei vârstnici avea o problemă și trebuia să vadă ce se întâmplă. Acum Tyler Scârba era în camera din față, bea și se uita la televizor.

Winter fusese precaută și încuiase ușa de la dormitor dar știa că nu va folosi la nimic. Nemernicul avea cheie.

Mai trecu o jumătate de oră până când auzi clanta ușii răsucindu-se. Când își dădu seama că ușa este încuiată, Tyler Scârba plecă. Pentru o clipă nutri o vagă speranță că nu se va întoarce. Dar bineînțeles că se întoarce.

Auzi cheia în broască. Ușa se deschise. În lumina becului de pe culoar se profila silueta nemernicului, un individ burtos cu chelie, doar în maiou și pantaloni.

Așa cum stătea ea în penumbră, pe patul de sus, nu o observă. Intră în încăpere și se duse spre patul de jos.

Se aplecă și trase așternuturile de pe trupul subțire și ghemuit al lui Alice.

– Plecați de aici, domnule Tyler, spuse Winter. Aprinse lanternă stilou și începu să o miște într-un desen complicat. Nu aveți voie să veniți aici. Nu e o idee bună să veniți aici.

Păstra un ton calm; potolit, dar ferm.

Surprins, Tyler se opri și își feri instinctiv privirea din raza îngustă de lumină.

– Ce dracu'! În momentul următor vocea i se îndulci într-un lălăit de bețiv. Ce e scumpo? Nu poți să dormi? Știi că e greu să te adaptezi într-o casă nouă, o familie

noună. Dar acum ești într-o casă bună. Nu ai de ce să te neliniștești. O să am grijă de tine și de Alice.

- Plecați, domnule Tyler! repetă Winter. Continua să miște lanterna stilou, de data aceasta mai repede.

Lumina îi distrase atenția lui Tyler. Se holbă la lanternă, își feră privirea, apoi și-o fixă din nou în lumină.

- O să o iau pe Alice cu mine în dormitor, spuse el. Îi e frică să stea singură.

- Alice nu este singură, replică Winter. Sunt eu cu ea aici. Plecați! Nu e deloc o idee bună să fiți în camera asta. Abia puteți să respirați când intrați aici. Nu puteți să trageți aer în piept. Inima vă bate din ce în ce mai tare. Vă întrebați dacă nu faceți un infarct.

Tyler nu reacționează. Era hipnotizat de mișcarea luminii. Începu să respire greu.

- Când spun „Winnie the Pooh“, o să vă dați seama că nu puteți să respirați deloc când sunteți în încăperea asta, spuse Winter. O să plecați. E singurul mod în care puteți să vă mai ușurați durerea îngrozitoare din piept. Dacă rămâneți în camera asta, o să faceți un infarct. Înțelegeți?

- Da. Acum vocea lui Tyler era a unui bărbat aflat în transă. Lipsită de orice expresie.

Șuieratul aspru și respirația grea deveniră mai zgomotoase.

- Winnie the Pooh, spuse Winter pe un ton de comandă blândă.

Tyler ieși din transă, respirând cu greutate.

- Nu pot să respir, spuse cu glas răgușit din cauza panicii. Se răsuci pe călcâie și se grăbi spre coridor. Inima mea! Nu pot să respir.

Ieși pe coridor împleticindu-se și se îndreptă clătănându-se spre bucătărie.

Winter sări pe podea.

- Winter? șopti Alice din penumbra patului de jos.

- E în regulă, spuse Winter. Dar trebuie să te scol și să te îmbraci. O să plecăm de îndată.

Din bucătărie se auzi o bufnitură puternică. Zgomotul fu urmat de o liniște nefirească.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Alice.

- Stai aici. Mă duc să arunc o privire, spuse Winter.

Se duse spre ușă. Cu lanterna stilou în mână, străbătu cu prudență coridorul. Alice se dădu jos din pat, dar nu rămase în cameră, ci o urmă pe Winter.

Tyler era prăbușit pe podeaua bucătăriei. Nu se mișca. Telefonul lui era pe podea, lângă el. Winter fu cuprinsă de panică. Se întrebă dacă-l omorâse pe nemernic.

Alice veni lângă ea și o luă de mână, lipindu-se strâns de ea. Se uită spre corpul nemișcat al lui Tyler.

- A murit? întrebă.

- Nu știu, răspunse Winter. O să verific.

Dădu drumul mâinii lui Alice și traversă bucătăria. Se opri la mică distanță de Tyler, încercând să se gândească la ce să facă în continuare. În filme și la televizor oamenii controlau la gât o persoană inconștientă ca să vadă dacă are puls.

Se aplecă și cu delicatețe puse două degete pe gâtul lui Tyler. I se păru că a detectat o bătaie slabă, dar nu putea să fie sigură. Era posibil să nu fie mort încă, dar putea să fie pe moarte. În același timp era posibil să fie doar inconștient și să-și revină din moment în moment. Winter știa că în nici unul din cazuri nu era bine pentru Alice sau pentru ea.

- Îmbracă-te, spuse Winter. Pune înapoi în valiză tot ce ai adus cu tine. Nu știu cât timp avem.

Alice o privea cu ochi mari, înspăimântați.

- Bine.

Se răsuci și o porni în goană înapoi pe coridor. Winter o urmă. Nu dură mult să adune puținele lucruri ale lui Alice. Mica valiză nu fusese complet golită.

În drum spre ieșire, Winter se opri la ușa bucătăriei. Tyler Scârba era tot pe podea; tot nu mișca.

- Așteaptă un pic, îi spuse lui Alice. O să chem un taxi.

Folosi telefonul de pe blatul din bucătărie. Tyler se mișcă exact când termina convorbirea. Deschise ochii. La început o țintui cu o privire neîncrezătoare, apoi cu furie și panică crescânde.

- Tu mi-ai făcut asta, șuieră el greu. Mă omori.

- Winnie the Pooh, zise Winter.

Tyler icni, se apucă strâns de piept și se prăbuși din nou, inconștient.

Winter se aplecă, băgă mâna în buzunarul lui, scoase portofelul și își însuși cei șaptezeci și cinci de dolari pe care îi găsi înăuntru. Pentru o clipă se gândi să ia și cărțile de credit, dar hotărî să le lase în portofel. Cărțile de credit lasă urme.

Aruncă portofelul pe podea lângă telefon și se uită la Alice.

- Să mergem, spuse.

Alice dădu iute din cap că a înțeles.

Câteva minute mai târziu se suiau în taxi, pe bancheta din spate. Șoferul era în mod evident neliniștit că ia două puștoaice în toiul nopții, dar nu puse nici o întrebare, în afară de a confirma destinația.

- Vreți să mergeți la autogară? spuse el.

- Da, vă rog, răspunse Winter.

Încerca să gândească un plan. Era obișnuită să fugă, dar înainte era mereu singură când pornea prin întuneric, noaptea târziu, cu rucsacul în spate. În noaptea asta trebuia să aibă grijă de Alice.

Începu să conceapă o listă de evadare în gând. Chiar folosind bani gheață, probabil că va avea nevoie de un document de identitate ca să cumpere bilete de autobuz. N-ar fi greu să găsească pe cineva de pe stradă și să-i dea bani lui sau ei ca să le cumpere cele două bilete spre Los Angeles.

Cei șaptezeci și cinci de dolari nu vor ajunge pentru mult timp. Vor trebui să folosească o parte din ei ca să cumpere un rucsac pentru Alice. O valiză, chiar și una

pe roți, era o problemă pe străzi, un mediu în care trebuia să ai amândouă mâinile libere.

Când aveau să se termine banii, putea oricând să facă rost de alții executând numărul cu mediul-cititor-de-vise. Era uimitor câți oameni erau dispuși să plătească douăzeci sau treizeci de dolari doar ca să le interpreteze cineva visele.

Se lăsă pe speteaza banchetei, în timp ce mintea îi lucra cu febrilitate, alcătuiind planuri. Alice se ghemui strâns lângă ea și spuse coborând vocea la o șoaptă abia audibilă:

- Nu fi îngrijorată. Ne vor găsi mătușile mele. O să aibă ele grijă de noi.

- Sigur că da, spuse Winter.

Nu era nevoie să o facă pe puștoaică să se confrunte cu adevărul în noaptea asta. Alice avea să afle destul de curând că nu va veni nimeni să le salveze. Erau pe cont propriu.

- Dacă întreabă cineva, suntem surori, spuse Winter. Pricepi?

- Bine, spuse din nou Alice. Apucă mâna lui Winter. Ești vrăjitoare?

Winter privi cum luminile casei din Marigold Lane dispar în noapte, întrebându-se dacă Tyler Scârba murise.

- Nu știu, răspunse.

capitolul 2

Cu patru luni în urmă...

Visătorul se ținu după urmele pașilor arzând prin nesfârșite culoare de foc. Știa că prada lui era acolo, la adăpostul flăcărilor. Din când în când dădea de urme fantomatice ale lui Quinton Zane, indicii vagi care-l asigurau că nu are halucinații.

Visătorul era întotdeauna vigilent. Se ducea după fiecare urmă de paș fumegândă, după orice urmă a lui Zane, oricât de ștearsă ar fi fost.

În seara aceasta nu era prima lui călătorie prin labirint. Venea adeseori pe aici, și nu întotdeauna în urmărirea lui Zane. În mod frecvent, urmărirea alți criminali în același labirint. În acele dăți, aproape întotdeauna avea succes. La urma urmelor, era foarte bun în ceea ce făcea. Dar calmul pe care-l resimțea după urmărirea reușită a unui alt criminal decât Zane nu era niciodată de durată.

Nu va avea odihnă până când n-l va găsi pe Zane.

Visătorul nu ignora riscurile la care se expunea în labirintul de foc. Era perfect conștient că plătea un preț mare pentru refuzul lui de a renunța la urmărire. Dar nu putea să abandoneze căutarea, deși se temea că, cu fiecare călătorie în acel coșmar, creștea probabilitatea de a se rătăci în culoarele de foc.

Îl impulsiona sentimentul că intră în criză de timp. Nu se putea opri acum, chiar și visul se sfârșea când începeau urletele.

Cam asta era povestea vieții lui, cel puțin când venea vorba despre relațiile cu femeile, se gândea Jack. Numai că de această dată lucrurile ar fi trebuit să aibă un altfel de sfârșit. Dar și ultima oară sperase la un altfel de sfârșit. Se spunea că definiția nebuniei era să faci același lucru la nesfârșit, dar să te aștepți la rezultate diferite.

- Domnule doctor Lancaster! Jack, trezește-te! Trezește-te! Va trebui să chem paza dacă nu te trezești chiar acum. Te rog, trebuie să te trezești.

Jack se smulse din vis cu un monumental efort de voință. În ultimele luni, impulsul de a se scufunda înapoi în labirintul incandescent devenise semnificativ mai puternic. Era din ce în ce mai greu să se trezească.

Dar doctorița Margaret Burke îl fixa cu aceeași expresie de șoc și teamă prost ascunsă, pe care o văzuse pe chipurile altor femei. De data aceasta diferența era că

Margaret nu se culca cu el. Era directoarea clinicii pentru tulburări de somn care îi oferise patul pe care-l ocupa în seara aceasta.

Mormăi când își dădu seama că nu mai este în patul cu pricina; nu mai era conectat la monitoarele care scooteau bipuri și bâzâiau. Era în picioare, în colțul îndepărtat al micii încăperi.

Ca să mai câștige puțin timp, se duse spre masă și luă de pe ea etuiul de ochelari. Deschise tocul cu mare precizie, scoase ochelarii cu rame de oțel și și-i puse cu amândouă mâinile.

Când termină, respiră adânc ca să se liniștească, apoi riscă o privire rapidă în oglinda de pe perete.

O privire îi fu de ajuns ca să-i confirme ceea ce deja bănuia. Era o priveliște absolut înspăimântătoare.

Părul îi stătea ridicat, formând unghiuri ciudate. Cămașa de spital fără formă pe care o purtase în pat se descheiase dând la iveală mult prea multă piele. Pe corpul lui, în mai multe locuri atârnavă fire electrice care-l conectaseră la o mulțime de instrumente și monitoare, și care erau încă fixate de piele cu o bandă cu lipici.

Chiar dacă ignora ochii, fu nevoit să recunoască faptul că semăna mult cu o versiune modernă a monstrului lui Frankenstein. „Sau hai să zicem Jack, mortul viu.”

Nu știa niciodată ce-i speria mai mult pe ceilalți – somnambulismul sau straniețatea din ochii lui atunci când se trezea din somn. Fusese informat de mai multe parteneri de pat că avea un aer total de nebun când se extrăgea din visul cu labirintul de foc. În mod evident se trezea cu senzația unui om care a avut halucinații.

În lumea modernă nu prea era loc pentru oameni care aveau vedenii, darămite pentru cei care puteau face acest lucru la cerere.

Îi trebui un minut ca să recapete ceea ce știa că Margaret consideră o expresie normală. Ochelarii îl ajutau să mai estompeze o parte din efect. Din acest motiv

nu se grăbise, și și-i pusese chiar înainte de a se încheia la cămașa de spital. neni și cărți

Margaret era la ușă, cu o mână încheștată pe clanță, gata să o ia la fugă să se adăpostească. Își ținea strâns computerul mic de parcă ar fi fost vestă antiglonț.

După cercetări amănunțite, alesese clinica ei în primul rând pentru că Burke îl impresionase cu lucrările publicate referitoare la tulburările de somn și cu interesul ei declarat în explorarea fenomenului de visare lucidă.

- Scuze, spuse el. Ridică o mână să-și șteargă transpirația de pe frunte și rămase cu două fire electrice în palmă. Enervat pe el și pe toată situația, aruncă firele și o privi pe Margaret. Ți-am spus că dacă visez povestea cu labirintul de foc s-ar putea să nu reușesc să controlez visul sau somnambulismul. Ai spus că poți să mă ajuti.

Margaret făcu un efort eroic să-și recapete aplombul profesional, dar mâna cu încheieturile albite rămase încheștată pe clanță.

- Am crezut că mă descurc cu problema asta neobișnuită a ta, spuse ea.

- Vrei să zici că te-ai gândit că ar fi interesant să faci ceva experimente pe mine. Despre asta este vorba, nu-i așa? Făcu un gest larg cu mâna, referindu-se la clinică. În ce te privește, eu nu am fost decât un cobai. Probabil că intenționei să scrii despre cazul meu în vreo revistă de specialitate.

- Nu este adevărat. Visele tale sunt unice, domnule doctor Lancaster. Nu am mai cunoscut pe nimeni care să trăiască visarea lucidă așa cum o faci tu. Dar coșmarul acela pe care tocmai l-ai avut...

- Ți-am spus, nu este un coșmar normal - presupunând că există așa ceva. Este un vis lucid pe care l-am construit de la zero. Îl folosesc în munca mea. Însă labirintul devine din ce în ce mai mare. Mai întortochiat. Îl scap de sub control. Trebuie să-i găsesc centrul.

- Măcar îți dai seama cât de nebunește sună asta? Margaret ridică vocea. Ești profesor universitar, Jack. Ai

predat cursuri la facultate pe tema minților criminale. Ai scris două cărți. În mod sigur înțelegi că ceea ce descrii tu este un soi de obsesie bizară. Cu foc, nici mai mult, nici mai puțin. Mă tem că va fi din ce în ce mai rău, și dacă se întâmplă acest lucru s-ar putea să devii...

Se opri foarte brusc.

- S-ar putea să devin ce? întrebă el calm. Periculos? Paranoic? Instabil mintal? Asta voiai să spui?

- Ascultă, chiar aș vrea să pot să te ajut, dar îți trebuie altfel de doctor. Chestia asta mă depășește de departe. Adevărul este că studiul științific al viselor nu a progresat foarte mult. Mai sunt atât de multe lucruri pe care nu le cunoaștem. Te sfătuiesc cu toată puterea să consulți un psihiatru, cineva care precis va avea o idee mai bună despre ce fel de medicamente te-ar putea ajuta.

- Am încercat.

Mai riscă încă o privire în oglindă. I se păru că ochii lui arătau normal acum. Spera că arată normal. Dar erau ochii lui, își spuse, deci, în consecință, lui i s-ar părea în mod firesc că arată bine. Întrebarea era, ce vedea Burke?

Ea se încruntă.

- Ai încercat terapia medicamentoasă? Nu ai menționat acest lucru când ai discutat cu mine.

- Fiindcă nu a funcționat. Smulse alte două fire electrice rămase și se îndreptă spre dulapul mic în care erau hainele lui. Se pare că amândoi ne-am pierdut timpul. Plec din laboratorul tău.

- Domnule doctor Lancaster! Jack. Îmi pare rău. Chiar am crezut că voi putea să pun un diagnostic pentru tulburarea ta de somn și că voi reuși să te ajut să o depășești.

El deschise dulapul și scoase cămașa albă închisă cu nasturi pe care o atârănase acolo în seara aceea, mai demult. Făcea parte din duzina de cămăși albe închise cu nasturi pe care le deținea. Nu cumpăra decât cămăși albe. În felul ăsta nu pierdea timpul încercând să-și dea